

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku T. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...]
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 lipca 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawcy – T. N. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 13 marca 2003 r. (VIII U .../01) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w [...] z dnia 24 lipca 2001 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 lipca 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 233 § 1 k.p.c. „przez jednostronną ocenę dowodów i niedostateczne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy (...); po drugie – art. 382 k.p.c. „przez niepoczynienie własnych ustaleń w sprawie, zwłaszcza niezasięgnięcie uzupełniającej opinii biegłego psychiatry w celu skonfrontowania z opinią psychiatryczną biegłego, na której oparł się Sąd I instancji (...); po trzecie – art. 5 k.p.c. „przez nieudzielenie ubezpieczonemu wskazówek i pouczeń o czynnościach procesowych

zmierzających do obrony jego twierdzeń (...); po czwarte – art. 117 § 1 w związku z § 2 k.p.c. „przez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku ubezpieczonego o ustanowienie adwokata z urzędu do prowadzenia sprawy (...)”. Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawcy wskazał: po pierwsze – „na konieczność rozstrzygnięcia, czy stan psychiczny ubezpieczonego w niniejszej sprawie z objawami występowania zespołów depresyjnych, zaburzeń dysocjacyjnych oraz cech organicznego uszkodzenia tkanki mózgowej cun uzasadniał uznanie za potrzebne ustanowienie w sprawie pełnomocnika procesowego z urzędu”; po drugie – również na to, „iż zaskarżony wyrok w oczywisty sposób narusza prawo, tj. art. 233 § 1, art. 382, art. 5 oraz art. 117 § 1 w związku z § 2 k.p.c. poprzez zebranie niewystarczającego do rozstrzygnięcia materiału dowodowego (....)”. W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności

faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – ani lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji „na konieczność rozstrzygnięcia, czy stan psychiczny ubezpieczonego w niniejszej sprawie z objawami występowania zespołów depresyjnych, zaburzeń dysocjacyjnych oraz cech organicznego uszkodzenia tkanki mózgowej cun uzasadniał uznanie za potrzebne ustanowienie w sprawie pełnomocnika procesowego z urzędu”, ani też sformułowanie zarzutu, „iż zaskarżony wyrok w oczywisty sposób narusza prawo, tj. art. 233 § 1, art. 382, art. 5 oraz art. 117 § 1 w związku z § 2 k.p.c. poprzez zebranie niewystarczającego do rozstrzygnięcia materiału dowodowego (....).”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) ani lakoniczne wskazanie w *petitum* kasacji „na konieczność rozstrzygnięcia, czy stan psychiczny ubezpieczonego w niniejszej sprawie z objawami występowania zespołów depresyjnych, zaburzeń dysocjacyjnych oraz cech organicznego uszkodzenia tkanki mózgowej cun uzasadniał uznanie za potrzebne ustanowienie w sprawie pełnomocnika procesowego z urzędu”, ani też sformułowanie zarzutu, „iż zaskarżony wyrok w oczywisty sposób narusza prawo, tj. art. 233 § 1, art. 382, art. 5 oraz art. 117 § 1 w związku z § 2 k.p.c. poprzez zebranie niewystarczającego do rozstrzygnięcia materiału dowodowego (....).”